

Strašilo.

Sadovščak in Borovščak sta bila soseda in sta še. In prijatelja sta tudi še. Sadovščak je priden poljedelec in skrben sadjerejec. Borovščak pa tudi. Vrhutega pa si — če nima družega posla — obesi puško preko ramen in jo mahne s psom Potepinom v hosto ali na polje za zajci. Sovražil te ostrozobe brzopetnike radi škode, ki jo delajo na njivi in na vrtu-sadovnjaku. Marsikateremu je že posvetil, da se je postavil na glavo. Seveda Borovščak tudi ne vrže puške v grm, če naleti slučajno na lisico ali na jazbeca ali na srnjaka. Že nekatero tako kožo je prodal Tržičanovemu očetu v mestu.

No, dober varih drevja in zelenjave je bil Borovščak.

Ono nedeljo popoldne je bilo, ko sta polagoma pobirala Sadovščak in Borovščak stopinje proti cerkvi. Šla sta k nauku.

— „Glej, dobro, da sem se spomnil, ti Borovščak! Pomeri no enkrat tisto svojo cev dol v naš zelnik. Spak zajčji misli, da je njegov. Vsak dan se loti druge glave in kar legar si je napravil v njem.“

„Legar, — eja?“

„Ga je ja, saj sem ga videl! Uhaču se še ne ljubi hoditi spat v hosto, da se zjutraj prej najé. Napravili smo strašilo; namazali količ s sajami in s smodnikovim prahom in ne vem še s čim, pa vse nič ne pomaga.“

„Ej, mu bom pa jaz pomagal. Moj smodnik mu bo pa pomagal; boš videl, če mu ne bo.“

Takoj po nauku so oprtati Borovščakov stric svojo puško. Ko so si prižigali pipo, se jim je že spenjal po hlačah pes Potepin. Ko stopijo iz veže, pridruži se jima še sosedov Stražar, in v skoku sta jo šla bevskača po Sadovščakovem polju. Tam pa se je začel še-le pravi hrušč in trušč, vik in vek. Kar v roko so vzeli stric puško meneč, zdaj zdaj puhne dolgo-ušnik iz zelja.

Pa ga ni bilo. Ampak nekaj družega je puhnilo iz zelnika tja gor na Sadovščakovo strašilo.

Kar plesala sta psa okrog strašila in se vzpenjala proti vrhu.

„Kaj spaka imata?“ si mislijo stric in jo mahnejo preko zelja.

„Lej, maček je!“

Kako se je sukal vrhu strašila, da se je kar kadilo iz starih cap in iz prhle zaprašene slame.

„Phè, phè, phè, phè“, puhalo je venomer na vse štiri strani.

Ko dospejo stric do pasjega plesičša, se obrneta Potepin in Stražar do njih, češ: kaj nam je storiti?

Maček pa, dasiravno mu ni mogel nihče do živega, si je vendar mislil: kdo bo tu puhal cel dan — pa je porabil tisti ugodni trenotek, zdrknil na nasprotni strani v zelje in jo pocedil proti domu. Psa v hipu opazita beguna, pa hajd za njim. Neusmiljeno je lomastilo, ko sta jo cvrla po zelnatih glavah. Ker jo je pomikal maček bolj pri tleh, ga sovražnika nista opazila. Sledila sta le vsak svojemu nosu — in nista se motila. Na travniku poleg

zelnika so se zopet sešli. Toda kaj? Maček je maček! Pes laja, maček ga pa le gleda. Pes ga hoče povohati, maček pihne in — šap, psu se pocedi kri iz radovednega smrčka.

Ej, maček ni zajec — strahopetnik! Ne obrne se, dokler ni varen hrbet. Spredaj je njegova moč.

O, to je bilo še lajanja in cviljenja na eni, in puhanja na nasprotni strani — tisto popoldne okrog Sadovščakovega zelnika.

Stric pa so si med tem ogledali Sadovščakovo strašilo. Glejte, prav pod njim si je napravil zajec svoje ležišče! — Kaj je pa to? — Mlada miška je pravkar padla iz strašilovega rokava. In še ena — in zopet ena.

— „Gnezdo imajo notri“, zarobantijo stric. Te je strah pred mačko spravil iz njega. Sunejo s škornjem v strašilovo stalo in celo gnezdo se izvali izpod cunj.

— „No, no, lepo strašilo je postavil Sadovščak!“

— Ali bo že mir ali ne?“ zamrmrajo Borovščak, ko le že ne preneha pasji vrišč. „Ga imata že zopet!“ — —

Počasi odkorakajo in pridejo na kraj krvavega boja.

„To sta neumna. Zdaj sta pa sita, ko sta jih dobila po gobcih!“ Primejo vsacega pseta za ušesa; maček jo pa ureže v hosto. Nekoliko sta še lajevta vohala po travi naokoli, ko so ju stric izpustili; a zasledovati se jima ni več ljubilo hudega nasprotnika.

Vsi trije so se obrnili proti Sadovščakovim.

„No, ali si kaj?“ jih vprašajo Sadovščakov boter, ko stopijo stric v hišo. Precej so opazili, da ne visi lovcu nič kosmatega čez ramo. Pa se nasimehnejo in reko: „Ti boš kaj!“

„Bi že bilo, toda tvoje strašilo je prehudo“, odgovore stric mirno in postavijo puško v kot.

„Pst, otroci! Puško pa le pri miru, tudi prazna počí, ako ne spredaj pa zadaj s kopitom“, posvare domači oče radovedne domače glavače.

„Glej, vaše strašilo je tako strašno, da si je maček iskal na njem zavetja, ko sta ga zasledila psa in ga preganjala. Tudi psa sta se bala bolj mačka kot vašega „moža“. V njegovem rokavu so si napravile miši gnezdo. Bilo je pač še nekaj zrnja v slabo omlačeni slami, in sam dolgouhi strahopetnik je bil tako premeten, da si je pod „možem“ napravil svoje ležišče, menda zato, da mu je delal streho ob slabem vremenu in ga varoval pred sovražnikom. Kdo namreč naj išče zajca pod strašitom!“ — — Tako, vidiš moj ljubi sosed, danes res nisem dobil zajca, dobil sem pa tole pametno misel, da tako-le strašilo, ki samo binglja in še morda nekoliko ropoče, ni za nikako rabo, ampak tako je pravo, ki ne straši in ropoče kdovekaj, ampak kar — udari. Tisto je pravo v hiši in zunaj hiše.“

Otroci so ob teh besedah pomenljivo gledali na očeta in na botra. Strašilo — — ki udari? Ehej, ali niso bili tuinsem že tudi oče takih misli? Gori pod tramom je tisto strašilo, pa noben maček ne skoči gor, in nobene miši ga ne razglodajo. Trpežno in ugledno strašilo — boljše kot ono v zelniku!

Ferd. Gregorec.

